

Karatisté sbírali zkušenosti a medaile také na Vysočině

Veltruští karatisté se v sobotu 21. května zúčastnili závodů v Havlíčkově Brodě. Bylo nás 11, soutěžili jsme v 5 disciplínách a získali mnoho zkušeností, zážitků, nových přátel ale i medailí.

Všem dětem patří velké poděkování za reprezentaci Veltrus, za jejich nadšení, výkony a za to jak se vzájemně

podporovaly. Stejně tak děkují rodičům, které naše nejmladší karatisty a karatistky na závody doprovodili.

| Marek Mach
Hrdý trenér mladých
veltruských karatistů
<http://www.shuri-te.cz/>
| foto: Dita Kovářová

.....
PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ

Až na vrchol Evropy

„Tati, já bych chtěla na Mont Blanc,“ odhodlala jsem se vyslovit tu nejodvážnější větu, jaká mě kdy napadla. Řekla jsem to minulou zimu, roku 2021.

Hrozně ráda lezu po horách, k čemuž bych se nejspíš nedostala bez svých rodičů. Už od malička jsme každý rok jezdili do Alp a já si ke skalnatým štítům získala zvláštní pouto. V minulých letech jsem vylezla pár třítisícovek, ale tohle bylo velké sousto. Vlastně sousto všech soust.

A VYRÁŽÍME!

Jelo nás celkem osm (většinou Veltrušáků) a já byla z výpravy jakožto třináctiletá nejmladší. Trochu mě to děsilo, ale někdo přece musí být nejslabší...

Zaparkovali jsme v údolí na italské straně hory. První krok jsme podnikli odpoledne. Za našeho prvního pochodu bylo poněkud mlhavo a zima (ale nepršelo!), a já doufala v jasnější zítřky. Po pár hodinách cesty (včetně mého vracení se pro zapomenutou láhev) jsme zakotvili v malém lesíku, jednom z posledních před skalnatou pouští. Na rovném plácku u ledovce mezi stromy jsme postavili stany (hurá!). Po rychlé večeři na plynovém vařiči jsem se vděčně zachumlala do spacáku a usnula.

PŘES ŠEDIVÉ MOŘE

A opravdu, ráno nás vzbudilo hřejivé sluníčko. Probral nás stejně tak hřejivý čaj a spěšná snídaně. Pracné cpaní všech věcí zpátky do batohů bylo svým způsobem taky hřejivé, i když už ne tak příjemné.

Z osvěžující zeleně jsme přešli do kamenné pouště, vlnící se v jakýchsi obrovských vlnách. Po jedné takové jsme se vydali vstříc hrozivému vrcholu. Párkrát jsme potkali kamzíky, kteří dokonale splývali s šedivým okolím. Při své šikovnosti jsem pořád klouzala po hroudách kamínků a ne-

mohla jsem při tom nemyslet na hbité nožky těch zvířat. Ale naštěstí jsme všichni šťastně dorazili na konec hřebenu.

Posléze nás čekal předlouhý pochod kamením směrem k masivu, ve kterém by se měla údajně nacházet chata. Šli jsme celé dopoledne a snad i déle, ale s výborným obědem a přestávkami u potůčků se to dalo snést.

Po čase terén začal stoupat a my museli přejít první sněhové pole. Nasadili jsme si mačky (ostnaté návleky na boty), ale na lano jsme se ještě nevážali.

Odpoledne jsem konečně mohla pozvednout zrak k úpatí

skalnatého masivu. Šplhání po ferratách mě neskutečně bavilo, přičemž jsem si přivoněla i k pár skalničkám. Ne, že bych párkrát trochu nezaobloudila, ale usoudila jsem, že tahle cesta byla úchvatná.

Když jsem nad sebou zahlédla něco, podle čeho jsem usoudila, že je to chata, byla jsem šťastná. Složila jsem krosnu k heliportu s vědomím, že dneska už nebudu muset udělat ani krok.

Bohužel se ale jednomu členovi naší výpravy udělalo dost špatně. Radka se obětovala, že s ním zůstane a pokusí se spolu slézt do údolí.

PŘES BÍLÉ POLE

Budíček byl ještě před východem slunce (a rozhodně nebylo hřejivo). Přelezli jsme poslední kousek skalky rovnou do náruče obřímu ledovci Glacier du Dôme. Při pohledu na něj jsem si byla vědoma, která část cesty teď přichází. Faktem bylo, že ještě dlouho neuvidím suchou zem.

Následovaly mé oblíbené činnosti – natlačit pohory do maček a návleků, navléknout se do sedáku a rukavic, nasadit si helmu a sluneční brýle, zacvaknout se na lano po osmimetrových rozestupech, vyšvihnout si na záda batoh, vzít do ruky cepín a konečně vyrazit.

Zdánlivě nezáživná cesta začala být zajímavá, když se objevily první trhliny. Bylo poněkud složité všechny ty jámy přeskočit a obejít, zvláště když jich bylo hodně u sebe. Jednou jsem se do takové trhliny zakoukala a... křup! Zapadla jsem jen po pás, ale to pomýšlení, že moje nohy visí nad desítky metrů hlubokou propastí...

Po ledovci jsme putovali celý den. Museli jsme mnohem častěji zastavovat kvůli nedostatku kyslíku. Jaksi jsem do sebe nemohla dostat moc jídla, ale prý je to v těchto výškách normální, tak jsem to nechala být. Bude hůř.

Odpoledne jsme zastavili pod hřebenem, který vede přes několik dalších pahorků na vrchol. Vykopali jsme v ledovci příkop (tedy spíš ostatní ho vykopal) kvůli závětrí a postavili do něj stany. Pak jsme jen vegetili, povídali si a čekali na večer. To za mě byla jedna z nejhezčích částí výstupu.

DEN V PLECHOVCE

Otevřela jsem oči. Šla jsem spát dost brzo... že by už bylo ráno? Když jsem se ale podívala, kolik je, neblaze jsem zjistila, že je teprve tři čtvrtě na deset. Super. Mé tušení, že budu celou noc jen zírat do stěny stanu, se stalo bohužel pravdivým. Někdy kolem půlnoci jsem si polovinou těla lehla ven a koukala na hvězdy. Ve tři hodiny už vstali i ostatní, připravili jsme se, a vydali se prudkým sněhovým svahem na hřeben.

Takový vítr jako na něm jsem ještě fakt nezažila... profukoval mi málem jedním uchem dovnitř a druhým ven. Zastavovat jsme nemohli, jinak bychom umrzli.

Za svítání jsme se konečně dostali do závětrí jednoho z ledových předvrcholů. Dál přes sedlo a vrcholek a další sedlo...

Asi by se tomu dalo říkat ráno, když jsme se zmrzli a ošlehaní větrem dobelhali do chaty. Moje radost nebrala konce! A když jsme do plechové boudy vešli, horolezci, kteří se tu taky zastavili, nám dokonce zatleskali, což mi náladu zvedlo ještě víc.

Bývali bychom se vydali co nejdřív na vrchol, ale fičák venku otřásal celou boudou a vyrazit v tomhle... by bylo o život.

A tak se stalo, že jsme čekali a čekali, ale vítr se nechtěl utišit. Taky nám docházela voda. Kdybych alespoň mohla usnout! Ale moje tělo si evidentně odpočinout nechtělo.

Nakonec jsme to museli vzdát. Odpoledne jsme se vrátili ke stanům, vegetili a šli spát. Tuhle noc jsem se vyspala tak dobře, jako už dlouho ne.

NAHORU, DOLŮ

Ale počkat, žádné vzdávání! Pokus číslo dvě. Budíček ve tři, vyšplhat na hřeben (vítr byl tak dvakrát slabší!) a nahoru k plechové boudě. Vešli jsme dovnitř a já se nadšením nemohla přestat smát. Za chvíli... Už jen kousek...

V chatě jsme se nezdrželi dlouho. Za chvíli už jsme si v zástupu za sebou razili cestu příkrým ledem. Špičaté bodce maček se zabodávaly do tvrdého povrchu a my odhodlaně několik dalších hodin odolávali větru.

„Tak tohle je asi vrchol!“ Holá planinka obklopená mlhou. Nemohla jsem uvěřit svým uším a nohám. Naše ra-

dost nebrala konce, a to i když jsme přišli o výhled.

Po závěrečné fotce jsme se vydali vzhůru dolů. Dolů a dolů... Minuli jsme chatu Vallot, sbalili stany, dolů po vratkém ledovci, kolem chaty Gonella, po ferratě a v jednom jediném dni jsme přešli moře. Bylo horko a naše chodidla... raději mlčet. Dole na nás čekal pláček s teplým jídlem a zdravým zbytkem výpravy. Ta úleva! Nejlepší bylo si po těch desítkách hodin sundat pohory a projít se po trávě. A pak večer spát pod širákem, dívat se na hvězdy a říkat si: jak se tohle mohlo povést?

| Klára Nováková

